

พระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยทหาร

พุทธศักราช ๒๔๗๖

ประชาธิปไตย ป.ร.

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้า
เจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า
โดยที่สภาผู้แทนราษฎรถวายคำปรึกษาว่า เพื่อปฏิบัติการ
ตามความในมาตรา ๗ แห่งประมวลกฎหมายอาชญาทหาร

เล่ม ๕๐ หน้า ๔๗๔ ราชกิจจานุเบกษาวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๔๗๖

และเนื่องจากทหารบก ทหารเรือ ได้ร่วมเป็นกระทรวงเดียวกัน สมควรตราบทบัญญัติว่าด้วยวินัยทหารเสียใหม่

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎรดังต่อไปนี้

หมวด ๑

บทเบ็ดเสร็จทั่วไป

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๖”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกกฎว่าด้วยยุทธวินัยและการลงอาญาทหารบก ฐาน ละเมิดยุทธวินัย ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๖๔ กฎเสนาบดีว่าด้วยอำนาจลงอาญาทหารเรือ ลงวันที่ ๑๑ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๖๕ และบรรดากฎข้อบังคับอื่น ๆ ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๒

ว่าด้วยวินัย

มาตรา ๔ วินัยทหารนั้น คือ การที่ทหารต้องประพฤติตามแบบธรรมเนียมของทหาร

มาตรา ๕ วินัยเป็นหลักสำคัญที่สุดสำหรับทหาร เพราะฉะนั้นทหารทุกคนจักต้องรักษาโดยเคร่งครัดอยู่เสมอ ผู้ใดฝ่าฝืนท่านให้ถือว่าผู้นั้นกระทำผิด

ตัวอย่างการกระทำผิดวินัยทหารมีดังต่อไปนี้

- ๑) ดื้อ ขัดขืน หลีกเลียง หรือทะเลาะไม่ปฏิบัติตามคำสั่งผู้บังคับบัญชาเหนือตน
- ๒) ไม่รักษาระเบียบการเคารพระหว่างผู้ใหญ่ผู้น้อย
- ๓) ไม่รักษามรรยาทให้ถูกต้องตามแบบธรรมเนียมของทหาร
- ๔) ก่อให้แตกความสามัคคีในคณะทหาร
- ๕) เกียจคร้าน ละทิ้ง หรือเล่นเล่อต่อหน้าที่ราชการ
- ๖) กล่าวคำเท็จ
- ๗) ใช้กิริยาวาจาไม่สมควร หรือประพฤติไม่สมควร
- ๘) ไม่ตักเตือนสั่งสอน หรือลงทัณฑ์ผู้ใต้บังคับบัญชาที่กระทำผิดตามโทษานุโทษ
- ๙) เสพเครื่องทองของเมจนถึงเสียกิริยา

มาตรา ๖ ผู้บังคับบัญชามีหน้าที่จัดการระวังรักษาวินัยทหาร ที่ตนเป็นผู้บังคับบัญชาอยู่นั้น โดยกวัดจั้น ถ้าหากว่าในการรักษาวินัยทหารนั้น จำเป็นต้องใช้อาวุธเพื่อทำการ

ปราบปรามทหารผู้ก่อการกำเริบก็ดี หรือเพื่อบังคับทหารผู้ละทิ้งหน้าที่ให้กลับทำหน้าที่ของตนก็ดี ผู้บังคับบัญชาและผู้ช่วยเหลือในการนั้นจะไม่ต้องรับโทษในการที่ตนได้กระทำไปโดยความจำเป็นนั้นเลย แต่เมื่อมีเหตุดังกล่าวแล้วผู้บังคับบัญชาจักต้องรายงานไปยังผู้บังคับบัญชาเหนือตนจนถึงผู้บัญชาการทหารโดยเร็ว และรายงานให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมทราบ

มาตรา ๗ ทหารผู้ใดกระทำผิดต่อวินัยทหารจักต้องรับทัณฑ์ตามวิธีที่ปรากฏในหมวด ๓ แห่งพระราชบัญญัตินี้ และอาจต้องถูกปลดจากประจำการ หรือถูกถอดจากยศทหาร

หมวด ๓

อำนาจลงทัณฑ์

มาตรา ๘ ทัณฑ์ที่จะลงแก่ผู้กระทำผิดต่อวินัยทหารดังกล่าวไว้ในหมวด ๒ นั้น ให้มีกำหนดเป็น ๕ สถาน คือ

- ๑) ภาคทัณฑ์
- ๒) ทัณฑ์กรรม
- ๓) กัก
- ๔) ชัง
- ๕) จำขัง

มาตรา ๕ ภาคทัณฑ์ คือ ผู้กระทำความผิดมีความผิดอันควรต้องรับทัณฑ์สถานหนึ่งสถานใดตั้งกล่าวมาแล้ว แต่มีเหตุอันควรปรานี จึงเป็นแต่แสดงความผิดของผู้นั้นให้ปรากฏหรือให้ทำทัณฑ์บนไว้

ทัณฑ์กรรมนั้น ให้กระทำการสุขา การโยธา ฯลฯ เพิ่มจากหน้าที่ประจำซึ่งตนจะต้องปฏิบัติอยู่แล้ว หรือปรับให้อยู่เวรยาม นอกจากหน้าที่ประจำ

กัก คือ กักตัวไว้ในบริเวณใดบริเวณหนึ่งตามแต่จะกำหนดให้

ขัง คือ ขังในที่ควบคุมแต่เฉพาะคนเดียวหรือรวมกันหลายคน แล้วแต่จะได้มีคำสั่ง

จำขัง คือ จำตรวนแล้วขังในที่ควบคุม

นอกจากทัณฑ์ที่กล่าวไว้ห้ามมิให้คิดขึ้นใหม่ หรือใช้วิธีลงทัณฑ์อย่างอื่นเป็นอันขาด

มาตรา ๑๐ ในการที่ผู้บังคับบัญชาจะลงทัณฑ์แก่ผู้กระทำความผิดนั้น ให้กระทำได้แต่เฉพาะตามกำหนดในตารางกำหนดทัณฑ์ที่ายพระราชบัญญัตินี้

ส่วนที่ผู้บังคับบัญชาชั้นใดจะมีอำนาจเป็นผู้ลงทัณฑ์ชั้นใด และผู้อยู่ในบังคับบัญชาชั้นใดจะเป็นผู้รับทัณฑ์ชั้นใดตามตารางกำหนดทัณฑ์นั้น ให้ถือเกณฑ์เทียบต่อไปนี้

เล่ม ๕๐ หน้า ๔๗๘ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๗๖

ตำแหน่งชั้น	เป็นผู้ลงทัณฑ์ ชั้น	เป็นผู้รับทัณฑ์ ชั้น
(๑) แม่ทัพ	๑	—
(๒) ผู้บัญชาการกองพล	๒	—
(๓) ผู้บังคับการกรม ผู้บังคับการกองเรือรบ	๓	—
(๔) ผู้บังคับหมวดเรือ	๔	ก
(๕) ผู้บังคับกองพัน ผู้บังคับการเรือชั้น ๑	๕	ข
(๖) ผู้บังคับการเรือชั้น ๒ ต้นเรือชั้น ๑	๖	ค
(๗) ผู้บังคับกองร้อย ต้นเรือชั้น ๒ ผู้บังคับการเรือชั้น ๓ นายกราบเรือ	๗	ง
(๘) ผู้บังคับหมวด ต้นเรือชั้น ๓	๘	จ
(๙) ผู้บังคับหมู่ นายตอน	—	ฉ
(๑๐) นักเรียนนายร้อย นักเรียนนายเรือ	—	ช
(๑๑) ลูกแถว	—	ซ

มาตรา ๑๑ ผู้ลงทัณฑ์ หรือรับทัณฑ์ ถ้าตำแหน่งไม่ตรงตามความในมาตรา ๑๐ แห่งหมวดนี้แล้ว ให้ถือตามที่ได้เทียบตำแหน่งไว้ในข้อบังคับสำหรับทหาร

มาตรา ๑๒ กำหนดอำนาจลงทัณฑ์ตามที่ตราไว้ใน ผู้มีอำนาจลงทัณฑ์ส่งลงทัณฑ์เต็มที่ได้สถานใดสถานหนึ่งแต่สถานเดียว ถ้าส่งลงทัณฑ์ทั้งสองสถานพร้อมกัน ต้องกำหนดทัณฑ์ไว้เพียงกึ่งหนึ่งของอัตราในสถานนั้น ๆ ห้ามมิให้ลงทัณฑ์คราวเดียวมากกว่าสองสถาน

มาตรา ๑๓ ก่อนที่ผู้มีอำนาจลงทัณฑ์จะลงทัณฑ์ครั้งคราวใดก็ดี ให้พิจารณาให้ถ้วนถี่แน่นอนว่า ผู้ที่จะต้องรับทัณฑ์นั้นมีความผิดจริงแล้ว จึงส่งลงทัณฑ์นั้น ต้องระวังอย่าให้เป็นการลงทัณฑ์ไปโดยโง่เขลา หรือลงทัณฑ์แก่ผู้ที่ไม่มีความผิดโดยชัดเจนนั้นเป็นอันขาด เมื่อพิจารณาความผิดละเอียดแล้วต้องชี้แจงให้ผู้กระทำผิดนั้นทราบว่าการกระทำผิดในข้อใด เพราะเหตุใด แล้วจึงลงทัณฑ์

มาตรา ๑๔ ถ้าผู้มีอำนาจบังคับบัญชาได้ลงทัณฑ์ข้าราชการชั้นสัญญาบัตร ต้องส่งรายงานการลงทัณฑ์แล้วนั้นเสนอตามลำดับจนถึงชั้นผู้บัญชาการ

มาตรา ๑๕ เมื่อผู้อำนาจบังคับบัญชาได้ทราบ ว่า ผู้ซึ่งอยู่ในบังคับบัญชาของตนมีความผิดจนปรากฏแน่นอนแล้ว แต่ความผิดนั้นควรรับโทษที่เหนืออำนาจจะสั่งกระทำได้ ก็ให้รายงานชี้แจงความผิดนั้น ทั้งออกความเห็นว่าจะลงโทษเพียงใด เสนอตามลำดับชั้นจนถึงผู้อำนาจลงโทษได้พร้อมกับความผิด เพื่อขอให้ผู้นั้นสั่งการต่อไป

มาตรา ๑๖ ถ้าเป็นความผิดซึ่งมีวิธีวางอัตรากำหนดโทษไว้โดยแน่นอนแล้ว เช่น ฐานขาดหนี้ราชการทหาร เป็นต้น หากกำหนดโทษนั้นเหนืออำนาจของผู้บังคับบัญชาที่จะสั่งลงได้ ก็ให้นำเสนอเพียงชั้นที่กล่าวต่อไปนี้

๑) ฝ่ายทหารบก ผู้บังคับบัญชาตำแหน่งชั้นผู้บังคับการกรม หรือชั้นผู้บังคับกองพันที่อยู่ต่างจังหวัดกับตำแหน่งชั้นผู้บังคับการกรม

๒) ฝ่ายทหารเรือ ผู้บังคับการกองเรือรบ
แม้ว่ากำหนดโทษนั้นจะเหนืออำนาจก็ดี ให้ผู้บังคับบัญชาชั้นที่กล่าวนี้มีอำนาจสั่งลงโทษได้ทีเดียว ไม่ต้องนำเสนอตามลำดับชั้นต่อไปอีก แต่จะสั่งลงโทษได้อย่างสูงเพียงไม่เกินอำนาจที่จะกำหนดไว้สำหรับแม่ทัพ

มาตรา ๑๗ นายทหารที่เป็นหัวหน้าทำการควบคุมทหารไปโดยลำพัง ให้มีอำนาจที่จะส่งลงทัณฑ์ผู้อยู่ใต้อำนาจในระหว่างเวลาที่ควบคุมอยู่นั้นเสมอผู้มีอำนาจเหนือจากตำแหน่งของตนขึ้นไปอีกชั้นหนึ่งได้ เว้นแต่ นายทหารซึ่งมีอำนาจเป็นผู้ลงทัณฑ์ชั้น ๒ ขึ้นไปจึงไม่ต้องเพิ่ม

มาตรา ๑๘ ถ้าผู้มีอำนาจลงทัณฑ์ได้ส่งลงทัณฑ์ผู้กระทำผิดในฐานจำขัง หรือขังแล้ว และผู้ที่รับทัณฑ์จำขัง หรือขังนั้นกระทำผิดซ้ำอีก ผู้มีอำนาจลงทัณฑ์จะส่งเพิ่มทัณฑ์ก็ให้พิจารณาคุกกำหนดทัณฑ์ที่ได้ส่งไว้แต่เดิมนั้นก่อน ห้ามมิให้กำหนดเวลาให้ผู้นั้นต้องถูกจำขังหรือขัง ทั้งกำหนดเดิมและกำหนดที่เพิ่มใหม่รวมกันเกินกว่ากำหนดอำนาจของผู้ส่งลงทัณฑ์นั้นเป็นอันขาด หากผู้กระทำผิดนั้นควรต้องรับทัณฑ์เกินกว่ากำหนดอำนาจของผู้ที่จะส่งลงทัณฑ์นั้นแล้ว ก็ให้ปฏิบัติตามที่กล่าวไว้ในมาตรา ๑๕ แห่งหมวดนี้

มาตรา ๑๙ นับตั้งแต่วันที่ปรากฏหลักฐานแห่งความผิดของผู้กระทำผิดซึ่งจะต้องรับทัณฑ์ตามพระราชบัญญัตินี้โดยแน่นอนแล้ว ถ้าผู้มีอำนาจลงทัณฑ์มิได้จัดการที่จะให้ผู้นั้นได้รับทัณฑ์ภายในกำหนดสามเดือน เป็นอันนับว่าล่วงเลยเวลาที่จะลงทัณฑ์ตามพระราชบัญญัตินี้เสียแล้ว จะส่งลงทัณฑ์

โดยอำนาจตนเองมิได้ เว้นเสียแต่ผู้ที่กระทำผิดนั้นขาด
หนังสือราชการเสียแต่เมื่อก่อนครบกำหนดสามเดือน จึงมิให้
นับวันที่ขาด หนังสือเข้าในกำหนดเวลาล่วงเลย ให้นับตั้งแต่
วันที่ได้ตัวผู้นั้นกลับมายังที่รับราชการ

มาตรา ๒๐ เมื่อผู้มีอำนาจได้ส่งลงทัณฑ์ตามพระราช
บัญญัตินี้แล้ว ผู้ที่ส่งลงทัณฑ์ หรือผู้มีอำนาจบังคับบัญชา
เหนือผู้ที่ส่งลงทัณฑ์นั้นมิอำนาจที่จะเพิ่มทัณฑ์ หรือลดทัณฑ์
หรือยกทัณฑ์เสียก็ได้ แต่ถ้าเพิ่มทัณฑ์แล้ว ทัณฑ์ที่ส่งเพิ่ม
ขึ้นนั้นรวมกับที่ส่งไว้แล้วเดิม ต้องมิให้เกินอำนาจของผู้
ที่ส่งใหม่นั้น

หมวด ๔

วิธีร้องทุกข์

มาตรา ๒๑ ในการที่จะรักษาวินัยทหารให้เป็นระเบียบ
เรียบร้อยอยู่เสมอ ย่อมเป็นการจำเป็นที่ผู้บังคับบัญชาจัก
ต้องมีอำนาจในการบังคับบัญชา หรือลงทัณฑ์อยู่เองเป็น
ธรรมดา แต่ผู้บังคับบัญชาบางคนอาจใช้อำนาจในทางที่ผิด
ยุติธรรม ซึ่งเป็นการสมควรที่จะให้ผู้ใต้บังคับบัญชามี
โอกาสร้องทุกข์ได้ในทางเป็นระเบียบไม่ก้ำก๋าย

มาตรา ๒๒ คำชี้แจงของทหารว่า ผู้บังคับบัญชากระทำ
แก่ตนด้วยการอันไม่เป็นยุติธรรม หรือผิดกฎหมาย หรือ
แบบธรรมเนียมทหารว่า ตนมิได้รับผลประโยชน์หรือสิทธิ
ตามที่ควรจะได้รับในราชการนั้น เรียกว่า “ร้องทุกข์”

มาตรา ๒๓ ทหารจะร้องทุกข์ได้แต่สำหรับตนเองเท่านั้น
ห้ามมิให้ร้องทุกข์แทนผู้อื่นเป็นอันขาด และห้ามมิให้ลงชื่อ
รวมกัน หรือเข้ามาร้องทุกข์พร้อมกันหลายคน และห้าม
มิให้ประชุมกันเพื่อหารือเรื่องจะร้องทุกข์

มาตรา ๒๔ ห้ามมิให้ร้องทุกข์ในเวลาที่กำลังเข้าแถว
หรือในขณะที่กำลังทำหน้าที่ราชการอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น
เวลาเป็นยาม เป็นเวร ดั้งนี้เป็นต้น และห้ามมิให้ร้องทุกข์
ก่อนเวลาล่วงไปแล้วสี่สิบห้าชั่วโมง นับตั้งแต่ที่มีเหตุจะต้อง
ร้องทุกข์เกิดขึ้น

มาตรา ๒๕ ห้ามมิให้ร้องทุกข์ว่า ผู้บังคับบัญชาลงทัณฑ์
แรงเกินไป ถ้าหากว่าผู้บังคับบัญชานั้นมิได้ลงทัณฑ์เกิน
อำนาจที่จะทำได้ตามความในหมวด ๓ แห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๖ ถ้าจะกล่าวโทษผู้ใดให้ร้องทุกข์ต่อผู้บังคับ
บัญชาโดยตรงของผู้นั้น จะร้องทุกข์ด้วยวาจาหรือจะเขียน
เป็นหนังสือก็ได้ ถ้าผู้ร้องทุกข์มาร้องทุกข์ด้วยวาจา ให้ผู้รับ

การร้องทุกข์จัดข้อความสำคัญของเรื่องที่ร้องทุกข์นั้น ให้ผู้ร้องทุกข์ลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐานด้วย

ถ้าหากว่าผู้ร้องทุกข์ไม่ทราบชัดว่า ตนได้รับความเดือดร้อนเพราะผู้ใดแน่ ก็ให้ร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาโดยตรงของตน เพื่อเสนอไปตามลำดับชั้น จนถึงที่สุด คือ ผู้ที่จะสั่งการได้ส่วน และแก้ความเดือดร้อนนั้นได้

มาตรา ๒๗ ถ้าเขียนความร้องทุกข์เป็นจดหมายแล้ว จดหมายนั้นต้องลงลายมือชื่อของผู้ร้องทุกข์ ในเรื่องทุกข์จะบังคับไม่มีลายมือชื่อ ผู้บังคับบัญชาไม่มีหน้าที่จะต้องพิจารณา

มาตรา ๒๘ เมื่อผู้ใดได้ร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาตามระเบียบที่ว่ามีแล้ว และเวลาล่วงพ้นไปสัปดาห์หนึ่งยังมิได้รับความชี้แจงประการใด ทั้งความเดือดร้อนก็ยังไม่ปลดเปลื้องไป ให้ร้องทุกข์ใหม่ต่อผู้บังคับบัญชาชั้นที่สูงถัดขึ้นไปเป็นลำดับอีก และในการร้องทุกข์ครั้งนี้ให้ชี้แจงด้วยว่าได้ร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาชั้นใดมาแล้วแต่เมื่อใด

มาตรา ๒๙ ถ้าผู้บังคับบัญชาได้รับเรื่องร้องทุกข์เมื่อใด ต้องรีบโต้สวนและจัดการแก้ไขความเดือดร้อน หรือชี้แจงให้ผู้ยื่นใบร้องทุกข์เข้าใจ จะเพิกเฉยเสียไม่ได้เป็นอันขาด ผู้ใดเพิกเฉยนับว่ากระทำผิดต่อวินัยทหาร

วันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๔๗๖ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๐ หน้า ๔๘๕

มาตรา ๓๐ ถ้าผู้บังคับบัญชาที่ได้รับเรื่องร้องทุกข์ได้ชี้แจงให้ผู้ร้องทุกข์ทราบแล้ว แต่ผู้ร้องทุกข์ยังไม่หมดความสงสัย ก็ให้ร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปได้ และต้องชี้แจงด้วยว่าได้ร้องทุกข์ขึ้นต่อผู้ใด และได้รับคำชี้แจงอย่างไรแล้วด้วย

มาตรา ๓๑ ถ้าหากปรากฏชัดว่า ข้อความที่ร้องทุกข์เป็นความเท็จ หรือการร้องทุกข์นั้นกระทำให้โดยผิดระเบียบที่กล่าวมา ผู้ร้องทุกข์จะต้องมีความผิดฐานกระทำความผิดต่อวินัยทหาร

มาตรา ๓๒ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ประกาศมาณวันที่ ๑๒ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๖
เป็นปีที่ ๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

นายพันเอก พระยาพหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

ตารางกำหนดวันหยุดราชการ

ผู้ลงทะเบียน	จ้าง		พัก																วันหยุดราชการ		หมายเหตุ																		
	ผู้ลงทะเบียน	ผู้รับพิมพ์	ผู้ลงทะเบียน																ผู้ลงทะเบียน	ผู้รับพิมพ์																			
ชั้น ๑	๓ เดือน	๖ เดือน	-	-	-	-	-	-	-	๑ เดือน	๒ เดือน	๓ เดือน	๔ เดือน	๕ เดือน	๖ เดือน	๗ เดือน	๘ เดือน	๙ เดือน	๑๐ เดือน	๑๑ เดือน	๑๒ เดือน	๑๓ เดือน	๑๔ เดือน	๑๕ เดือน	๑๖ เดือน	๑๗ เดือน	๑๘ เดือน	๑๙ เดือน	๒๐ เดือน	๓ วัน	๓ วัน								
ชั้น ๒	๔๕ วัน	๓ เดือน	-	-	-	-	-	-	-	๑๕ วัน	๑ เดือน	๒ เดือน	๓ เดือน	๔ เดือน	๕ เดือน	๖ เดือน	๗ เดือน	๘ เดือน	๙ เดือน	๑๐ เดือน	๑๑ เดือน	๑๒ เดือน	๑๓ เดือน	๑๔ เดือน	๑๕ เดือน	๑๖ เดือน	๑๗ เดือน	๑๘ เดือน	๑๙ เดือน	๒๐ เดือน	๓ วัน	๓ วัน							
ชั้น ๓	๑ เดือน	๒ เดือน	-	-	-	-	-	-	-	๗ วัน	๑๕ วัน	๑ เดือน	๑ เดือน	๒ เดือน	๒ เดือน	๓ เดือน	๓ เดือน	๔ เดือน	๕ เดือน	๖ เดือน	๗ เดือน	๘ เดือน	๙ เดือน	๑๐ เดือน	๑๑ เดือน	๑๒ เดือน	๑๓ เดือน	๑๔ เดือน	๑๕ เดือน	๑๖ เดือน	๑๗ เดือน	๑๘ เดือน	๑๙ เดือน	๒๐ เดือน	๓ วัน	๓ วัน			
ชั้น ๔	๒๐ วัน	๔๕ วัน	-	-	-	-	-	-	-	๓ วัน	๑๐ วัน	๒๐ วัน	๒๐ วัน	๒๕ วัน	๒๕ วัน	๓๐ วัน	๓๐ วัน	๓๕ วัน	๓๕ วัน	๔๐ วัน	๔๐ วัน	๔๕ วัน	๔๕ วัน	๕๐ วัน	๕๐ วัน	๕๕ วัน	๕๕ วัน	๖๐ วัน	๖๐ วัน	๖๕ วัน	๖๕ วัน	๗๐ วัน	๗๐ วัน	๗๕ วัน	๗๕ วัน	๘๐ วัน	๘๐ วัน		
ชั้น ๕	๑๕ วัน	๑ เดือน	-	-	-	-	-	-	-	-	๗ วัน	๑๕ วัน	๑๕ วัน	๑๕ วัน	๑๕ วัน	๑๕ วัน	๑๕ วัน	๑๕ วัน	๑๕ วัน	๑๕ วัน	๑๕ วัน	๑๕ วัน	๑๕ วัน	๑๕ วัน	๑๕ วัน	๑๕ วัน	๑๕ วัน	๑๕ วัน	๑๕ วัน	๑๕ วัน	๑๕ วัน	๑๕ วัน	๑๕ วัน	๑๕ วัน	๑๕ วัน	๑๕ วัน	๑๕ วัน	๑๕ วัน	
ชั้น ๖	๗ วัน	๑๕ วัน	-	-	-	-	-	-	-	-	๓ วัน	๑๐ วัน	๑๐ วัน	๑๐ วัน	๑๐ วัน	๑๐ วัน	๑๐ วัน	๑๐ วัน	๑๐ วัน	๑๐ วัน	๑๐ วัน	๑๐ วัน	๑๐ วัน	๑๐ วัน	๑๐ วัน	๑๐ วัน	๑๐ วัน	๑๐ วัน	๑๐ วัน	๑๐ วัน	๑๐ วัน	๑๐ วัน	๑๐ วัน	๑๐ วัน	๑๐ วัน	๑๐ วัน	๑๐ วัน	๑๐ วัน	๑๐ วัน
ชั้น ๗	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	๗ วัน	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ชั้น ๘	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-

คำอธิบาย

- กำหนดวันหยุดในตารางนี้ คือ กำหนดสูงสุด ผู้ลงทะเบียนจะส่งเงินกำหนดคืนไม่คืน แต่ต่ำกว่านั้น ผู้ลงทะเบียนจะกำหนดคืนในวันนั้น
- วันหยุดราชการที่กำหนดไว้เป็นวัน ๆ หมายถึงความว่า ทำหน้าที่ราชการทุก ๆ วันจนกว่าจะครบกำหนดคืนในวันนั้น ผู้ลงทะเบียนจะกำหนดคืนในวันและ ๖ ชั่วโมง แต่ภายในอยู่เวรยาม ในวันหนึ่งไม่เกินกำหนดเวลาอยู่เวร ยามปกติ ผู้ลงทะเบียนจะส่งเงินกำหนดคืนโดยชัดเจนว่า ทำหน้าที่ราชการ และวันละเท่าใด